

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

EXPANSIONS MONTSERRATINAS.

«Coneixen aquell refran que diu: *La cabra siempre tira al monte?*»

Donchs fassinse càrrec de que las cabras de Catalunya son los carlins, y l' monte la montanya de Montserrat.

Pero 'ns hém d' entendre: la montanya de Montserrat es la predilecta dels nostres carlins en temps de pau; mes per lo que respecta al temps de guerra, totes las montanyas son bonas, per fer soch impunement á les columnas.

Aquest dia deya un cabecilla carli:

—Si no existis la montanya de Montserrat, hauria sigut necessari inventarla. No hi ha una montanya més aspre y espadada: cada roca es un marlet, cada barranch es un fosso, cada mata una trinxera. Allá 'ls homes d' alma aprenen á estimar la vida de carli. ¡Quin goig fà la carretera, ab las sèvas revoltas, serpentejant per entremitj dels turons y dels singles, blanca y polsosa y pendent sempre! No hi ha un pam de camí que no siga un perill. ¡Ah! donéume un centenar d' homes decidits y bén arreglats de municions, y diguéu á una columna de trenta mil cipayos que vaja pujant. Si n' arriba un de viu al cap-de-munt, soch capás de tirar la boina al soch.

Aquests, poch mès ó menós, són los pensaments cristians que bullen dintre de la dura clepsa dels pelegrins, que ab l' excusa de una moixiganga ó altra pujan á dalt de Montserrat.

—Quinas timbas! exclamava un capellà que havia sigut cabecilla, gran admirador del cura Santa Cruz. Aquí si que per aplicar als liberals l' indulgencia plenaria, no 's necessita pòvora. Una empenta y al riu.

Y es tant gran l' afició ** té la carlinalla per anar-se'n á Montserrat en correcta formació, que no hi ha inventiva com la que demostran á cada punt per organizar semblants viatges.

L' any passat ván recordarse de que feya mil anys que vá trobarse la Santa Imatje, y cap á Montserrat fauta gent.

Aquest any podian anarhi ab l' excusa de que feya mil y un anys, y aixis successivament; pero com que això seria monòtono, s' han pensat una cosa nova, y l' han trobada.

Ells, homes miserables y mortals, sumits en aquesta vall de llàgrimas y miserias, s' han atrevit á encararse ab tota la còrt celestial, y á la qu' es reyna dels reys y soberana del Paradís, l' han empesilitida nombrantla reyna de la terra catalana.

De manera que si es cert que l' verdader soberà es aquell que disposa de la soberania, resulta que per espay de mil y un anys, la Verge de Montserrat s' ha vist privada dels drets de reyna, y que al últim se l' hi han regonegut per alguns homes de la terra, que per espay de mil y un anys han sigut mès soberans qu' ella mateixa.

Tals aberracions resultan de aquesta darrera moixiganga.

Pero al fil' han nombrada reyna dels catalans, y l' han coronada y l' hi han regalat un cetro, com si sense aquest cetro y aquesta corona, lo nombrament hagués hagut de quedar sense cap valor ni efecte.

La corona ja sabém com varen adquirirla: la Verge mateixa se la vā pagar.

De una multitud de joyas allà acumuladas per la pietat y la devoció, y venudas á pública subasta. sense consentiment dels donadors, vā sortirne aquella corona carregada de riquesa, que fins déu haver enlluernat á la justicia, ja que aquesta no s' ha cuidat de veure quin tracte mereixen las personas que disposan de las cosas que no 'ls pertanyen.

Are respecte al cetro, hém de fer justicia á la juventut católica: los joves catòlichs ván pagarlo de la sèva butxaca: alguns recorrent tal vegada als ahorros que ván fer durant la guerra, alguns altres com un anticipo del dot que esperan conqueristar, lo dia que per l' intercessió de algun canonje se casin ab alguna pubilla rica.

Després de la festa de la coronació, que tant gràfi-

cament ván descriure'ns lo Sr. Capellà y aquell aragonés que l' accompanyava, ha vingut la festa de l' entrega del cetro.

L' idolatria dels assiàlichs no ha inventat encare escenes com las que s' han vist á Montserrat en aquestas festas.

Ab l' ajuda de bons tall y bons tragos, los pelegrins s' han anat aglomerant dalt del monestir. No 'ls demaneu un pensament elevat. Ells adoran á l' imatje; pero de l' idea que representa no se 'n recordan. ¡Es tant lluny lo cel! En cambi 'l camaril es tant apropi, que seria una torpesa deixar lo cert per lo duptòs.

Y després, ¿qué me 'n diuhen de la forma que han revestit las festas?

Una professò per tenir lo gust de veure dues fileras de ciris. Diu El Correo catalán:

«Abrian la marcha primero las mujeres, luégo los hombres, despues los sacerdotes (¿qué no son homes?), la imagen de la Virgen llevada en andas presidiendo nuestro Excmo. Prelado.»

Si tots aquests obrien la professò «sabrian dirme vestés qui la tancava?»

Lo corresponsal no 's preocupa per tant poca cosa.

«La entrada en la basílica excede á toda ponderacion. Los manresanos saludaron á la Virgen con una de sus mejores y características *trenadas*. La música de Solsona tocaba la Marcha real; iluminaban la plaza y claustros fuegos de bengala y los peregrinos estaban formados en filas al paso de nuestra Santísima Patrona.»

«No 'ls sembla qu' entre aquests fochs de bengala y aquests pelegrins formats en fila, hi falta una tanda d' escolanets vestits de bailarinas, y maniobrant bajo la entendida dirección del Sr. Moragas?»

Y are á dintre de l' iglesia:

«El presbiterio lleno de banderas y estandartes. Se dieron las más calurosas y espontáneas aclamaciones que jamás haya oido, y eso que he presenciado ovaciones de todos géneros, pero como la de ayer poquissimas.»

Lo temple convertit en un club! Aquella devoció que sense fer soroll puja desde l' cor fins al cel, exhaliante en alarits per aquellas gargamelles! Las mans que 's crusen al pit del verdader devot, picant com al Circo equestre quan una amassona acaba l' seu exercici, y se l' hi crida «que baile!»

Pero això no es res encare:

«Antes de la procesion se levantaron muchos globos, algunos de ellos de gran tamaño; los fuegos artificiales de Manresa en gran número, y los costeados por la Juventud Católica de Barcelona agradaron mucho á todos.»

Ja ho veuen: las ratas buscan l' olor del formatge de Holanda; los carlins no 's contentan sino ab l' olor de la pòvora.

**

Y are 'ls faig gracia de la ceremonia de l' entrega del cetro per no repetir més escenes irrespectuosas.

Aixis se celebren en plé sige XIX las grans festivitats religiosas.

La fè fuig dels cors y se 'n vá als ulls.

Jo espero veure encare oficis solemnes ab acompanyament de descargas cerradas y rosaris ab acompanyament de carretillas.

*

L' endemà de las festas, à la Juventut Catòlica ván passar revista de comissari.

Ván trobar à un socio més enragullat que 'ls altres ván dir:

—Aquest es lo més devot de tots: en la pròxima elecció de Junta, es precis nombrarlo president.

P. DEL O.

BAF ORIENTAL.

Sota una palmera carregada de dàtils à més no poder, y ajassat com si fés la mitjida, hi está Ma-ly-Mut. Més lleig qu' un recaudador de contribucions, farreyo com lo lluire-cambi y ab una barba, llarga y espessa, qu' à jutjar per sa brutícia, l' ha arrossegada per terra ó la fa servir d', escombra per netejar son alquimez.

Està trist y meditabundo; d' en tant en tant renega com un carreter y suspira.

Acostémshi.

No feu soroll porque si se 'n adona es capás de desllorigarvos y ab un cop de puny desencolar vostre armasson, que no se 'n canta gall ni gallina.

Calléu que parla.

¡Pst! ¡Pst!

—Mal llamp m' escalibi com un pebrot vermel·l si m' engalipan altra vegada. ¡Oh! are donaria un quartet de la mèva persona per trobar lo lladre que m' ha robat la mèva felicitat. Que 'l vent l' empaythi, ó sino si l' arreplego, l' agafó, l' trinxo y à tall de tastets l' envio als cristians porque 'n fassan llangonissas.

Alá 't dongui un cólich que t' escorris com una mitxa.

Y tú, calaix d' histérich, enmatzinadora Zoira, per Alá no t' estiris que si 't filo y caus à las mèvas grapas, te fare arronsar, quedant més disminuida qu' un dàtil y més petita que grà de llí.

Jo que tant t' estimava, que per tú y per ton amor m' has fet patir tant que no hi ha melje ni menescal que no m' haja receptat, are 'm deixas y 'm giras l' esquena porque si avants contemplava ta cara hermosa, are 'm sacihi contemplant lo que més fastich me fà; jo 't juro pels mèus elàstichs que me la pagarás, donante per castich lo meu desprecí que 't farà mes mal que una manxiula y 't darà més torment qu' una sangonera.

Las horas qu' ab tú passava, ja mas malediccions las han fetas fonedissas: las tendras paraulas que de ma boca eixian, Alá las ha recullidas, com recullirà la teva efigie, per darli l' cástich que mereix, que no serà prou fente passar per ta petita boqueta figas de moros sanceras ab punxes y tot.

Soch un moro que no n' hi ha gaires.

A las bonas soch un anyell; pero à las malas, l' anyell se torna pantera y jun tró se m' emporti, si 'l qui me 'n fa una tè ganas de ferme'n cap mèsl puig es tanta la rabia que se m' empelta, que si no puch esbravar-me com una gasseosa, 'm revento com una cigala.

Tente conmpte; si 'm veus, fuig de ma vista; si 'm sents, no m' escoltis, que capás forà de recordarme lo que m' has fet, y enjegarte tal célebre plantofada que 's perderán de vista las galtas de ta cara.

M' han enganyat com qui soch, y aixó no ho tolero.

M' han donat tant amarga beguda, que ni la dolsor dels dàtils bastaria per treure'm lo mal gust del paladar.

Cada volta que hi penso, se m' abonyega de tal modo la rata del pensament qu' aixó 'm causará la mort; y llavoras tú, bandarra Zoira, y tú, soldat de plom, motlo de fer cristians, tindràs tals remordiments, que por tindràs de que 'l sol vos bascanti y la sombra vos fassa recordar vostre assassinat, qu' assassinat serà la mèva mort, causada per la que avants riallera m' estimava y are la pèrvida 'm deixa com si à prova m' haguès pres.

Alá 't conservi, Zoira, la migranya que tenias, y tú, substitut de pega, te dongui forsa anys de vida porque ab ells puguis plantarli cataplasmas cada mitj' hora porque l'hi passi.

Alá 't trenqui l' espinadal!

Y menjantse un dàtil que per etzar havia caigut de la palmera, quedà adormit com un guix, mentres que 'l sol s' escabullia detrás de un núvol, avergonyit de lo que passaba.

RAMON COLL GORINA.

À UNA ROSSA.

Las trenas de ta testa, hermosa mía,
més que de ros cibell semblan dauradas;

si 'm donan los tèus ulls dolas miradas
ma pensa cautivada s' hi extasia;
tos llavis de coral, que besaria,
grèus fleixas en mon cor deixan clavadas;
tas galtes son tan finas y rosadas
que lo millor pintor s' hi encantaria;
si conseguir podia ta belleza,
recobraría ma il·lusió perduda,
veuria morta ma crudel tristesa
y fins ma ditxa fora complascuda;
però, noya, dispensam la franquesa,
ets bifica, xata, coixa y geperuda.

Ab tot y aixó al altar te portaria
lluhint en lo tèu cap d' azahar corona;
perque fossis encare mèa bufona
de seda, per tot dur, te vestirà;
en cotxe descubert t' ostentaria
per plassas y carrers de Barcelona;
y al hivern per distreure 't una estona
un paloo en lo Liceo 't compraria;
al vindrer los tres mesos calurosos
iriam à viatjar per terras sanas;
en fi, ni 'ls soberans més poderosos
las horas passarian més galanas;
pro 'm faltan, mon amor, per ser ditxosos,
dos coses solament: diners y ganas.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Los teatros s' adelantan als homes: aquests encara van vestits de istiu, y d' entre aquells hi ha que s' posan la roba groixuda com si ja tinguesin lo fret à sobre. La veritat siga dita, no influeixen en ells la estació, com la proximitat de las festas de la Mercé y 'l desitj que tenen tots ells d' escorre las butxacas dels forasters.

Los nens romans que treballavan al Espanyol se n' han tornat à Italia, despedintse ab Pipelet, *Il barbiere di Seviglia* y 'l gran ball en un acte y tres quadros *Mister Lipps en Nàpols*. ¡Felis viatge y hasta un' altra vegada! Ahir havia de estrenar en lo mateix teatro una màgica vella, aixó sí; pero que ningú negarà que en lo seu temps havia tingut molta celebritat. Se tracta de *Urganda la desconocida*, montada ab tot l' aparato y ab totes las combinacions indispensables. ¿Qué se 'ls pot donar als forasters que vingan à las firas y festas millor que una màgica?

Lo Circo, animats del mateix pensament, se prepara, per obsequiar als forasters ab dues obres infantils: *El capitán Gulliver*, y *La Sortija* y al Principal s' anuncian novas aparicions de la voladora Miss Zao, qu' en les anteriors que ha verificat ha fet les delícies del públic.

Es sorprendent l' efecte que produheix la hermosa Miss alsantse en l' ayre y atravessant l' escenari en totes direccions, posantse lleugerament sobre l' petje de una cadira, en la mà de un home y fins sobre un pom de flors, com una papellona.—Los demés exercicis que executa son los mateixos que tant se l' hi aplaudian en lo Circo Eqüestre.

A Romea s' ha inaugurat la temporada ab algunes obres del repertori antich, mentres se prepara per la setmana entrant l' estreno del drama català *Lo cércol de foch*, original de 'n Pitarrà. Encara que hi haja un circol de foch, l' atravessaria per anarlo à veure.

Passém per alt Novedats, ahont se ha estrenat una obra de circumstancies: *Bou Amena*, que la veritat, no val la pena, y 'l Tivoli y 'l Bon Retiro, en quals teatros respectius fan lo gasto «*De la Terra al sol* y *Los sobrinos del capitán Grant*», obres que son inagotables, si hém de judicarlas per las entradas que produheixen.

Al Circo Eqüestre ha debutat lo noi japonés Tom O'Kitchi, que puja y baixa ab molta soltura la corda inclinada. S' annuncia l' debut del clown Bartolo y dels germans Lanck Fox, que venen precedits de molta fama. Tambe s' anuncia l' estreno de la pantomima *La Cendrillon* ó siga *La Venta-fochs* ó *la Cendrosa* qüento popular conegit per tot lo mon. Per presentarla com cal, s' han fet decoracions y trajes, baix l' entesa direcció del pintor D. Mariano Carreras.

De manera que si la setmana registra pocas novetats, no ha d' extranyar-se en vista dels preparatius que s' observan, per aprofitar la concurrencia que sol venir à Barcelona en las diades de las festas.

Molt nos alegrarém de que no surtin fallits los càlculs dels empressaris.

N. N. N.

PROPOSITIONS.

Si 'ns casessim, que felisos
que seriam jay! tots dos,
tú à n' à mí m' estimarias
jo à n' à tú 't duria amor.
Jo sempre ab tu pensaria
y sempre 't duria sé,
tú per mí treballarias
y jo no faria ré.

No son pas aixó més tractes
no poden pas ser millors.
¿No es verdad PELOMA mía
que estás respirando amor?

A. SOLER V.

ESQUELLOTS.

Las festas d' aquest any son més magres que un de juny ab abstinença de carn.

Una mica de castell de foch, una mica de serenata y una mica d' iluminació ab la llum elèctrica.

De las festas d' aquest any ne diuen *fetas ordinarias*.

Y ho son de veras.

* * * Sórt del Escuder y de 'n Sellarés!

L' Escuder ab la gran cascada y en Sellarés ab lo caramen coral ho animarán una miqueta.

Aquests industrials mereixen que al ménos cada foraster los hi compri una màquina de cusí y un sombrero.

L' Ajuntament de Albacete ha multat al governador per contravenir las ordenances municipals.

Ja se sab. Per bons ajuntaments y bons gabinet, Albacete.

Tallan, tenen punta y no desdeixen.

A Montserrat escasseja l' ayuga, precisament en aquella font que 'n diuen la del miracle.

Ja veuen si es miraculós, que havent plogut tant, escasseeji l' ayuga.

Pero com que no sempre fà sech per tothom, los frares han arrendat la font, y are l' ayuga 's ven à tant lo canti.

Aquí tenen un altre miracle.

¿No es miraculós que 'ls frares de Montserrat olvidin ab això las obres de misericordia?

Aquestas diuen de una manera clara y terminant: «Donar beure al qui té set».

Los frares de Montserrat las correxen y diuen: «Donar beure al qui té set, à tant lo canti».

Y al Sr. D. Joseph Maria que ha presenciat tranquilment aquesta correcció de las obres de misericordia, no se l' hi ha ocorregut escriure una pastoral contra 'ls que portan lo seu esperit comercial fins à l' extrém de vendre l' ayuga de un monestir?

Tal vegada se l' hi ha assecat lo tinter, y com qu' es tant pobre, no té quartos per comprar una gota d' ayuga.

Han vist un periódich més picaro que *El Correo catalán*!

Are ha trobat que la primera escola laica establecida à Barcelona ho ha sigut al carrer del Infern.

Qu' es com si diguessim: l' infern y las escolas laicas son una mateixa cosa.

Un periódich recorda entremaliat sagristá, que precisament algunas casas que no son per cert de devoción ni de bonas costums están establecidas no al carrer del Infern, sino al carrer del Bon Déu, de la Mare de Déu, Sant Rafel, Sant Olaguer, Beato Oriol, Santa Madrona, etc., etc.

Y vaja trayent las conseqüencies.

L' altre dia vá escaparse un badell en lo moment de desembarcarlo.

Va atravesar Pla de Palacio, vá tirar per l' Argentina, Plassa del Àngel, Plassa de Sant Jaume y ván anarlo à recullir dintre de una casa del carrer de Sant Domingo del Call.

Un periódich diu que ván recullirlo en un tercer pis del indicat carrer.

Podria molt bén ser.

Tal vegada estava sentat al sofà, en la sala de rebre.

Per las festas d' aquest mes
la Merceneta y en Lluís
ván quedarse sols al pis
quan se 'n ván anà 'ls demés.

Y en Lluís que no ha vist rí

vá exclamant entusiasmado:

—Ma noy, que m' han agratit
las festas de la Mercé!

A Richmond (Estats Units) han processat à un qui-dam per haverse casat ab déu distintas donas.

¡Pobre desgraciado!

Ha sigut víctima del seu zel y de la seva afició à freqüentar los sagraments.

* *

A l' home que 's casés ab déu donas l' haurian de absoldre.

«Pot haverhi un major sacrifici que 'l de carregar ab déu creus del matrimoni?»

L' empresa del carril de Fransa ha obsequiat ab un dinar als diputats catalans.

Menú per aquest dinar:

Arrós ab cinquenans.

Pastelets ab cupons.

Filet de Barcelona saltat.

Guatllas à 153.

Tenedors gelats y desenganyats.

Petxuga de oposició pública rostida.

Pastels del carrer de Aragó.

Assegura un periódich que en una litografía de Barcelona s' están fabricant una gran partida de *detentes* destinats á la gent ultramontana.

«Detente, litógrafo, que vè la policia..»

De la *Revista frenopática*, órgano del manicomio *Nueva Belén*:

—Per què no vivim aquí junts los homes y las donas? preguntava un maniàtic nòtic.

—Perque'l reglament prescriula separació de sexes.

—Mala ley! replica: «Cóm será posible que ab ella se efectuhi la multiplicació dels bojos, tant indispensable per las casas com aquesta?»

Devant del aparador de ca 'n Lopez:

Un menstral junt ab la seva dona estan mirant los retratos de Miss Zao.

—Psé! fa ell: diuhen que aquesta dona vola... Ja la voldria veure jo al terrat de casa... A veure que vingui y 's tiri dalt á baix.

La seva dona.—Oh, qui sab!...

—Fuig, dona, que no ho coneixes tú mateixa que ha de haverhi trampa?

—També podria volar per medi d'aixó 'n que diuhen la electricitat, ó bé pel sistema métrich...

L' home dantse per convensut:

—Ja veurás, si es aixis, no 'n responch.

Definició que un conservador castellà feya de la paraula tranquilitat:

«Yo profeso el sistema de las etimologías, y creo firmemente que la palabra *tranquilidad* viene de *tranca*.»

Uns exàmens de doctrina:

—Quants son los manaments de la lley de Déu?

—Segons y conforme, senyor rector.

—Cóm s'entén?

—Pels homes son déu; pero per las donas son no més que nou.

—Y are?

—Sí, senyor, respecte á las donas se ha de suprimir aquell que diu: «No desitjarás la muller del próxim.»

QUÈNTOS.

Un vell que sostè á una xicoteta jovent en un pis, després de un curt viatje arriba á casa d' ella y al llindar de la porta 's dirigeix á la criada y l' hi diu:

—Té, noya: aquí tens un parell de duros y digas gha vingut algú durant la mèva ausència?

—No, senyor, ningú absolutament.

—Llavors, tórnem los dos duros.

Històrich: En una festa major d' un poble casi vehi, un home eridant al portal d' una casa diu:

—Aquí, señores, por cuatro cuartos no más, verán una ballena disecada que mide seis varas de largo. Además, la mujer eléctrica y vistas fotográficas.

Un pagès al entrar:

—Escolteu: aixó que acabéu de dir, ¿es dissecat també?

Un jutje á un acusat:

—Es cert que ha estat á presiri?

—Si, senyor, y si avants no hi ensenyat las notas, es porque no m' agrada alabarme.

Un violinista molt tronera, encare que bastant hábil en lo maneig d' aquest instrument, rebia 'ls elogis dels seus admiradors.

—Oh! deya ell, la llàstima en que tinch de tocar ab un violí dolent... Si tingües un Stradivarius!... ¡Ah! Si tingües un Stradivarius!...

—Qué fariau? Tocariau millor?

—No, cá: me 'l puliria y al mènos podria passar sis mesos sense tocar l' arquet.

Un metje sostenia que 'l tabaco era perniciòs per la salut.

—¡Qué vol que l' hi diga! l' hi observava un fumador. Las donas no fuman y no obstant no allargan pas més que 'ls homes.

—Tot lo que vosté vulga; pero vol un exemple, bén recient per cert, de que 'l tabaco pot acabar ab la vida de un home?

—Veyam.

—Es lo cas que un pobre infelis estava cullint una burilla á la Riera del Pi. De repent desemboca un cotxe y l' aixafa, deixantlo cadáver. Are digui vosté mateix: «Hauria succehit aquesta desgracia si no existís lo vici de fumar?»

En la redacció de un periódich.

Un redactor al administrador:

—Podria ferme un petit adelanto de dos duros?

—Està prohibit.

—Trenta rals?

—Ni un céntim.

—Pero, home, consideri que no 'm quedan sino sis rals per arribar á cap de mes.

—No hi arribi.

Ultim párrafo de un conferenciant:

—La materia, senyors, té una importància immensa en l' organisme humà: l' home, mirinlo som vulgan, es avants que tot un animal.

Un del auditori ab véu atronadora:

—Vaja: que ho passi bèle, animal!

Lo conferenciant:

—Insolent!

—En qué quedém: som ó no som lo que diu vosté en la conferència?

En lo ferro-carril.

Un marit á la seva esposa:

—Titona mèva: gestás bèle aquí en aquest reconet?

—Magnificament.

—Sents ayre?

—No.

—Aquest cristall del tèu costat tanca bèle hermèticament?

—No pot tancar millor.

—Llavors, ja veurás, cambiém de assiento perque aquí ahont soch jo, succeix precisament tot lo contrari.

Ja fa días que 'l temps es extraordinariament variabile.

Un amic mèu se 'n queixava devant de una criada, y aquesta suspirant vā exclamar:

—Senyoret, no m' atrevia á dirli, pues jo sola 'n tinch la culpa.

—Qué dius, borranga? Tú?

—Si, senyor: fà vuit días que netejantlo se 'm va rompre 'l baròmetre, y naturalment are 'l temps no sab lo que 's pesca.

Conversa entre senyoras:

—Quina cosa més original, que no haja pogut averigar los anys de la Tresina!... ¿Sabs quants anys té?

—Ab exactitud no; pero segons los mèus càlculs n' ha de tenir uns déu més dels que figura.

Un porter solia enterarse del contingut de las cartas dirigidias als inquilinos de la casa.

Un dia un amic de un de ells l' hi escribia y coneixent la costum del porter, al final de la carta hi posava la següent nota:

—Ja haurà vist lo porter que 's tracta de un assumpte urgent; per lo tant servecas entregar la carta desseguida.

Lo porter va tornar-se roig com una rosella.

Per la plassoleta de un establiment de banys se passeen un marit, una senyora y un amic intim de aquest matrimoni. En direcció oposada passa una dona que ab lo port denuncia lo qu' es. L' amic del marit y muller la saluda ab una rialleta molt estudiada.

—Escolti, Andrèu diu la senyora: qui es questa damiscla?

L' amic:—Qué vol que li diga, senyora?

—Ja veurà, ja 'ns entendré. Es de aquellas que se las tracta de vosté ó de tú?

Lo marit:—Ja t' ho explicaré jo: al vespre se 'ls diu de vosté y l' endemà al demà de tú.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

—Prima-prima.—¿Qué vols, Tot?

—En Prima-tres-dos m' ha dit

que una dona

que 's diu Tona

al Quimet ha mal-ferit

y que hi vajan tot seguit

lo hu-segona

y en Girona.

TORRENT Y BOVÉ.

II.

Prima-dos vā patir molt

segons me vā dí en Dos-tres

y en Tot l' altre dia 'm deya

que d' aixó no 'n cregués res.

NAS PLA.

SINONIMIA.

A total m' han dit que 's tot
aquest any, passat Nadal,
la Balbina ab un xicot
que tè mil duros dedot
y una bonica total.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Una hermosa total tinch
que quan vén una total
ab la sèva tot l' agafa
y la tot sens ferli mal.

QUICUS-CABRERA.

TRENCA-CLOSCAS.

Valladolid, Cuenca, Andalucía, Castelló, Russia,
Almería, América, África.

Colocar los precedents noms en columnas, de manera que ab la primera lletra se puga llegir lo nom de una ciutat.

UN JOVE ENAMORAT.

CONVERSA.

—Hola, Pepet!

—Hola! ¿Qué tal vā la cosa ab la promesa?

—Molt bèle per ara.

—Monadas ne faréu moltes.

—Segons ab qui.

—Y are?

—Oh, es que 'n tinch dugas! L' Ana y la....

—Qui?

—Entre tots dos ho havém dit.

F. FIN.

ROMBO.

• • •

• • •

• • •

Omplir los punts ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.^a ratlla una lletra; la 2.^a un' altre lletra; la 3.^a un color; la 4.^a una lletra y la 5.^a una lletra.

RAFEL L.

GEROGLÍFICH.

L A
R R
O N
V I N
I T t T I
r
i i i i

QUICUS CABRERA.

SOLUCIONS

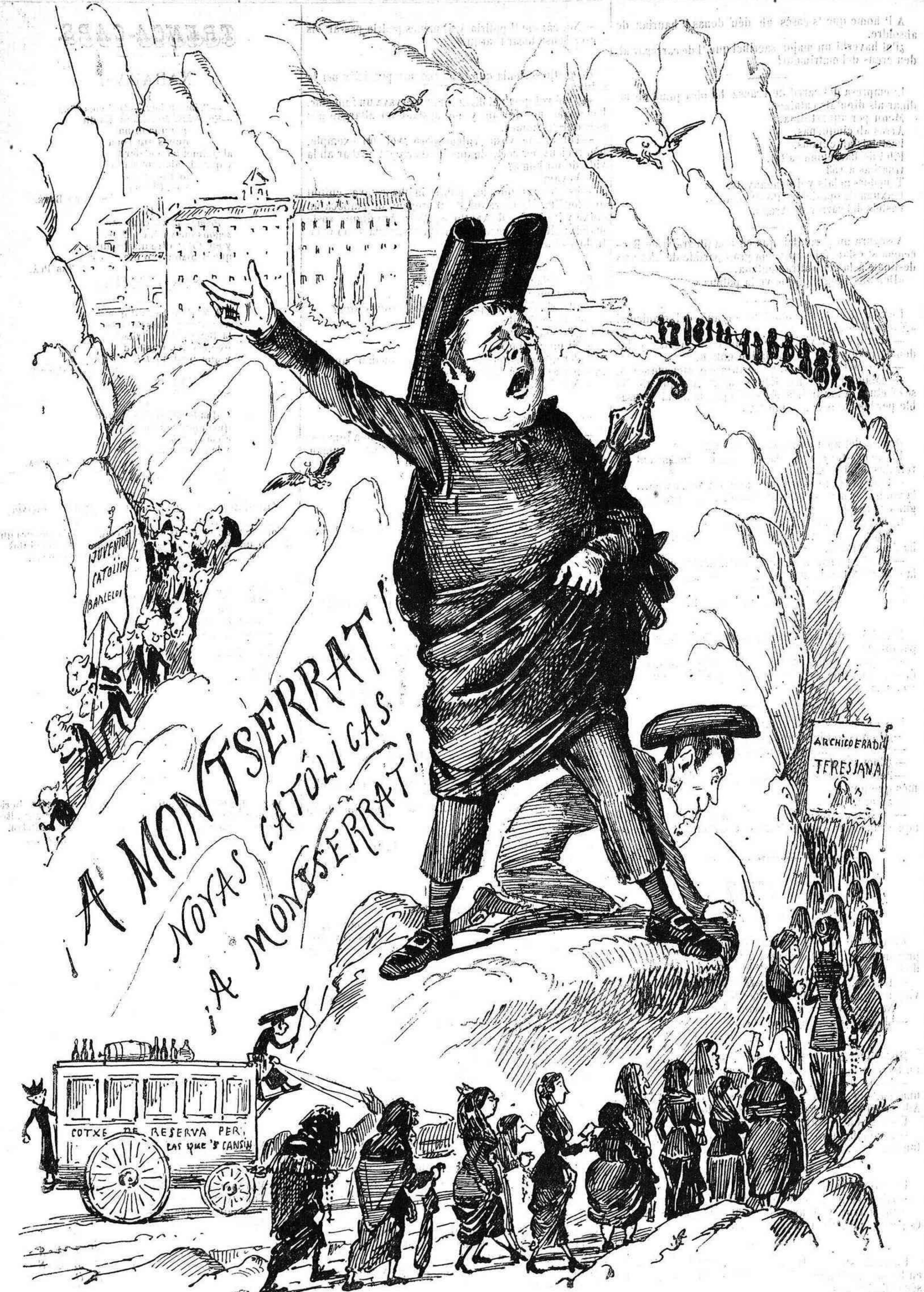
A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Se-vi-lla.
2. IDEM 2.—Má-qui-na.
3. SINONIMIA.—Estació.
4. MUDANSA.—Cosa, Caos, Osca, Soca.
5. TRENCA-CAPS.—Arcalde.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Ermita.
7. CRÉU DE PARAULAS.—

F	A	S
A	R	I
S	I	N
N	O	A
O	S	

8. GEROGLÍFICH.—Los grans se fan xichs y los xichs se fan grans.

MOIXIGANGA FEMENINA.

—A la de las Teresianas sí que no hi anirán més que faldillas.
—¿Y 'ls capellans?
—Oh, ja veurán, sotanas y faldillas, casi casi es lo mateix.